

lærere og studerende, ikke mindst studerende, så i givet fald spille i forbindelse med disse sammenlægninger?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Brian Mikkelsen sagde i begyndelsen af sit indlæg, at Det Konservative Folkeparti ønskede at nedbringe antallet af institutioner. Lidt senere blev der sagt, at institutionerne skulle være større, men at det dog ikke nødvendigvis skulle ske rent fysisk. Dér må jeg indrømme, dér slipper min forståelse op. Hvordan kan man ønske at nedbringe antallet og ønske at have større institutioner, uden at det skal ske rent fysisk? Jeg vil meget gerne have en forklaring.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg blev lidt bekymret, da jeg hørte hr. Brian Mikkelsen sige, at man skulle kunne hoppe direkte fra mellemlange til videregående uddannelser. Jeg håber ikke, det betyder, at det er ligegyldigt, om man har haft 3 år på en mellem-lang videregående uddannelse eller man har haft 3 år på universitetet, for hver har jo sin kvalitet og hver sin funktion.

Hvis vi giver direkte adgang, har vi jo altså efter min mening åbnet en ladeport til universitetet.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg vil godt tage det sidste først.

Jeg er helt enig med Venstres ordfører, fru Hanne Severinsen, i, at man ikke skal åbne sådan en ladeport. Det skal være noget specielt, et specielt karakteristikum, at man går på et universitet.

Jeg har såmænd udtrykt mig forkert. Det, som jeg synes man skal gøre op med, er de fysiske og mentale barrierer, der er for, at man får lov til at videreudanne sig. Selvfølgelig skal det ikke være sådan, at man kan hoppe direkte fra en almindelig mellemuddannelse, som f.eks. varer 3 år, over til universitetet, uden at man har været igennem et eller andet forløb, men man skal nok kunne flytte noget af sin merit over. Jeg tror egentlig, vi er helt enige om det her. Jeg har udtrykt mig forkert.

Til fru Elisabeth Arnold må jeg sige: Vores målsætning er, at vi får færre, større, stærkere institutioner ad frivillighedens vej. Hvis det ikke kan lade sig gøre, så har vi valgt at priori-

tere sådan, og vi ikke vil tvinge det ned over hovedet på institutionerne. Men vi tror altså på, at mange institutioner har en interesse i det.

De meldinger, jeg har fået fra alle dele af uddannelsesverdenen, er jo, at der er kolossale omvæltninger på vej. Alle forhandler med alle om forskellige samarbejdsformer, og det vil sige, at det sandsynligvis godt kan lade sig gøre ad frivillighedens vej. Hvis det ikke kan det, er mit budskab her også til den radikale ordfører, at så har vi ikke tænkt os at tvinge det ned over hovedet på nogen, for det ville være en dårlig idé. Det ville ikke komme til at fungere. Så det er altså vores budskab.

Til hr. Søren Kolstrup: Strategisk alliance, det er rigtigt, det er meget flotte ord, som jeg ikke har opfundet. Jeg ved heller ikke, hvor jeg har læst det henne, men det lyder meget godt.

Sagen er den, at det selvfølgelig både skal være på ledelsesniveau og på det faglige niveau, hvis man skal have noget fornuftigt ud af det her, og det er man jo også begyndt på i Holstebroeksemplet.

Der er i øjeblikket mange tanker om forskellige samarbejdsformer mellem pædagogseminarierne og lærerseminarierne, sygeplejerskeuddannelsen og sundhedsuddannelsen osv. Alle de ting skal man selvfølgelig hovedsagelig gøre på det faglige niveau.

Hvis man ikke fysisk kan lave en sammenlægning, så må det jo være sådan, at man kan lave nogle samarbejdsformer på ledelsesniveau. Jeg ved, at seminarierne i øjeblikket er i gang med at arbejde med forskellige tanker om, hvordan man regionalt kan prøve at fordele de forskellige kurser forskellige steder.

De er jo ikke meget for, at man f.eks. på Sjælland lægger Haslev og Holbæk, som ligger 60-70 km fra hinanden, sammen. I stedet for prøver de at deles om de nicher, de specialiteter, der er, for de ved godt, de ikke kan overleve i fremtiden på at tilbyde alle retninger, og der skal altså være et samarbejde på ledelsesplan, for at det vil komme til at fungere.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det svar, jeg havde håbet at få fra den konservative ordfører, var en beskrivelse af, hvilken vægt Det Konservative Folkeparti ville lægge på den lokale forankring, den regionale forankring af tilstrækkelig mange uddannelsesstilbud, både for at sikre den enkelte institutions identitet og særpræg og for at sikre en reel mulig-